

Al gauw waren Bobbies moeder en Tjoen Len dikke vrienden en de kleintjes speelden samen met hun rammelaars op het matje. Tjoen Len kwam nu dikwijls met haar broertje bij kleine Bobbie spelen.

Zondagsmorgens ging Bobbies vader altijd ver weg. Hij reed op zijn pony naar de stad om de mensen te gaan vertellen van de Heer Jezus.

Bobbies moeder dacht dan altijd aan een land over zee, waar op zondagmorgen de kinderen naar de zondagsschool gaan.

„Ik wilde, dat de kinderen hier ook kwamen,” dacht ze. „Maar ze zijn een beetje verlegen voor mij.”

Toen maakte ze een mooi plan.

Op een keer stond Tjoen Len met al haar vriendjes en vriendinnetjes te kijken naar Bobbie, die over de grond kroop met zijn mooie, rode schoentjes.

Ze mochten binnenkomen om ze beter te kunnen zien.

Toen begon Bobbies moeder een liedje voor hen te zingen en ze zaten op de grond en keken naar haar boeken met mooie platen; ze vertelde van de Heer Jezus, die al de kinderen liefheeft en het leek net op een zondagsschool.

Toen het tijd was om naar huis te gaan en rijst te eten, wilden ze allemaal wel graag terugkomen, de volgende zondag.

Ze konden alleen niet onthouden, wanneer het weer zondag was. Dat vonden ze heel moeilijk.

Toen eindelijk de zondag kwam, liep Tjoen Len door het dorp met een grote bel. Zo wisten alle kinderen, dat het zondag was en dat zij zich klaar moesten maken voor de zondagsschool.

En nu komen ze elke week en zitten op het matje, luisteren en zingen en ze zeggen ook: „Dank U, lieve Heer, voor alle mooie en heerlijke dingen,” die zij zelf eerst mogen opnoemen.

Tjoen Len is niet meer verlegen en ze heeft al iets bedacht, waar ze: „Dank U, lieve Heer,” voor zeggen wil.

Voor de twee lieve kleintjes: Bao en Bobbie!